

zavi ne pozna nijene druge, kakor le vojaško potrebo, je odgovoril, da temu predlogu ne more pritrditi, ker toliko vojaških duhovnikov ne potrebuje. On pravi, da armada celo ob času vojске ne potrebuje več kakor 212 kat. duhovnikov; zdaj pa jih že ima 431 zaznamovanih in po semeniščih jih študira še 823. Enako jih za deželno brambo (Landwehr) potrebuje le 50, ima jih pa že 272, brez tistih, ki so še v semeniščih. Predlog tedaj pade pri glasovanji!

Mi se le čudom čudimo, da pri tej priliki ni besede povzel plemeniti Stremajer, minister uka in bogočastja, v brambo bogoslovcev. Leško bi bil namreč rekel tovaršu ministru Horstu: Če ti ne potrebuješ toliko vojaških duhovnov, potrebujem pa jaz toliko in še več šolskih katehetov, in če boš ti vse bogoslovce v vojaško suktnjo utaknil, kje jih bom dobil? Jaz stavim šolo za šolo, ne kar v vsaki fari eno, ampak po mnogih farah, po tri, po štiri, po pet. Če ne bo kaplanov, in če bode celó marsiktera fara brez farmeštra, kakor se že godi na Koroškem, na Istrijskem i. t. d., kje bom dobil katehetov, da bodo v šolah razlagali krščanski nauk? To in še mnogo drugoga bi bil minister Stremajer lahko povedal ministru Horstu v pojasnjenje in podučenje. Da je molčal, akoravno je bil pri seji, je znamenje, da ni hotel žaliti liberalcev; in da ni govoril, je znamenje, da ni hotel pokazati, ali drži s klerikalci ali ne.

Našim bogoslovcem pa pri tej priliki rečemo: Nikar naj vam srce ne upade! Kogar Bog v duhovski stan kliče, ga bo tudi vanj pripeljal, če tudi morebiti še le po mnogih skušnjah in bitkostih, in vse človeške moči in postave božjega skepa ne bodo ovrgele.

Za Bogom pa je naše upanje modrost, pravičnost in milost našega presvetlega cesarja!

Dopisi.

Iz Maribora. Tukajšna deželna sadje- in vinorejska šola je imela 16. februarja letno skušnjo. Nazoči so bili mil. knezo-škof, dr. žl. Schreiner kot poslanec deželnega odbora, okrajni glavar in veliko drugih gospodov. Učencev je 22; vsi čedni in bistroumni mladenči, večidel sinovi slovenskih staršev. Vspех učenja je bil izvrsten, odgovarjali so gladko in umno.

Učitelji so: ravnatelj sam g. Goethe, ki je zopet pokazal, da je zvedenec in dober učitelj. G. Heinrich, učitelj zemljeznanstva in rastlinstva, g. Jakše, učitelj normalnih predmetov, zemljemerstva in vaje v besedi in pisavi. V prvem letu je, se vè da večidel slovenski jezik kot učni jezik, učenci po večini nemčini ne razumejo. *)

*) Je v drugih letih že vse čisto nemško?
Vredn.

Po skušnji so dobili nekteri posebno pridni praktične premije. 9 učencev: Alojz Juvančič, Janez Prelog, Štefan Super, Martin Vtičar, Jožef Wolf, Franc Vučina, Henrik Schigert, Otto Zadavec, Janez Kožer stopi zdaj po doveršenem tretjem tečaju iz šole, ker se nekteri na svoj dom podajo, drugi službe pri grajšinah dobijo.

H koncu je g. dr. žl. Schreiner učence prav mično nagovoril, jim hvaležnost do učiteljev in pridno in zvesto delovanje priporočil. Potem je ravnatelj genljivo in s solznimi očmi slovo vzel od učencev, ki šolo zapustijo, ter jih imenoval svoje veselje in zlahtni kinč sadje- in vinorejske šole.

Od sv. Ropra v sl. gor. 3. t. m. je šel Janez Ricinger, sin živinoderca, po Zavrhu domu. Pred bramom Mice Kranjčeve je strašno preklinjeval in sina M. Kr. z imenom Štefana dražiti začel. Štefan si je prizadeval R. pomiriti alj brez uspeha. Beseda je besedo dala in še hujski krič nastal. Ko mati iz brama stopi in reče: „Prosim vaju bodita si dobra in tiho; ti Anza pojdi lepo domu, ti Štef pa v hišo“, jej R. naglo nož v trebuh zažene in skoraj ob enem tudi Štefa hudo rani. Mati je bila na smrt ranjena in prosi sina, naj jej pripelje duhovnika. Sin sam ranjen, vendar hiti, kolikor more, po duhovnika, ki mater s sv. zakramenti preskrbi. Drugi dan se je tudi dal Štef previditi, ker mu je hudo postajalo. Uboga mati pa je 5. t. m. za ranjenjem umrla. Kakor se sliši, je R. neki bil vinjen. Kje pa je uzrok tolikih umorov? Ljudstvo pravi, da se hudodelniki premalo strahujejo; mi pa še pravimo, da se mladež preslabo vzreja. —

Od sy. Trojice v sl. gor. —ž— Slišal sem spet o roparskem umoru. Po slov. goricah znana Šošarska, ki je z žitom in drugim sočivjem barantala, se je s svojim sinom preteklo soboto domu peljala. V Krabonoškem vrhu je zavolj zime iz voza stopila, mislé, nekoliko po pešni poti iti, da bi se v noge ogrela. Pa kaj se zgodi? Sin se pelja naprej — mater pa dolj od Krabonoškega vrha blizo brama Bratkovičevega hudodelniki napadejo, obropajo in ubijejo. Imela je neki blizo 500 fl. pri sebi. Kam bodemo prišli v te žalostnih časih? —

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Razun tega, kar smo na drugem mestu od državnega zbora povedali, ni denes družega pristaviti, kakor da na Ogerskem ministri in poslanci strašansko tožujejo, da denarja nêmajó. Eni svetujejo: Povišajmo davke, — drugi pravijo: Delajmo dolgove. Žalostno je obojno; — in vender je v tem vsa modrost liberalcev!

Vnanje države. V pobožni Nemčiji še vedno kat. škofo in mešnike preganjajo in v ječe zapirajo. Pa bolj zaničljivo kakor vlada z njimi